

DENKAVIT NEDERLAND MOD KOMMISSIONEN
RETTENS DOM (Første Afdeling)
13. september 2000 *

I sag T-20/99,

Denkavit Nederland BV, Voorthuizen (Nederlandene), ved advokat E.A. Buys,
Arnhem,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved P. van Nuffel, U. Wölker og
W. Wils, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt
adresse i Luxembourg hos C. Gomez de la Cruz, Kommissionens Juridiske
Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: nederlandsk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 17. november 1998 om ikke at give sagsøgeren aktindsigt i en rapport om bekæmpelse af svinepest i Nederlandene,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Afdeling)

sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne M. Vilaras og N. Forwood,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 14. april 2000,

afsagt følgende

Dom

De relevante retsregler

- 1 Den 6. december 1993 vedtog Kommissionen og Rådet en adfærdskodeks for aktindsigt i Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 340, s. 41, herefter »adfærdskodeksen«).

2 Til gennemførelse heraf traf Kommissionen den 8. februar 1994 afgørelse 94/90/EKSF, EF, Euratom om aktindsigt i Kommissionens dokumenter (EFT L 46, s. 58). Afgørelsens artikel 1 indeholder en formel vedtagelse af adfærdskodeksen, der er optaget som bilag til afgørelsen.

3 Adfærdskodeksen indeholder følgende generelle princip:

»Offentligheden skal have størst mulig adgang til de dokumenter, som Kommissionen og Rådet ligger inde med.«

4 De omstændigheder, som en institution kan påberåbe sig til støtte for ikke at give aktindsigt i dokumenter, er i det afsnit i adfærdskodeksen, der har overskriften »Undtagelsesordning«, opregnet som følger:

»Institutionerne afslår at give aktindsigt i dokumenter, hvis offentliggørelse kunne skade

— beskyttelsen af offentlige interesser (den offentlige sikkerhed, internationale forbindelser, valutastabilitet, retlige procedurer, inspektioner og undersøgelser)

— beskyttelsen af enkeltpersoner og privatlivets fred

— beskyttelsen af drifts- og forretningshemmeligheder

- beskyttelsen af Fællesskabets finansielle interesser

- beskyttelsen af fortrolighed på anmodning af den fysiske og juridiske person, som har givet oplysningen, eller som krævet i lovgivningen i den medlemsstat, som har givet oplysningen.

Institutionerne kan også afslå at give adgang for at sikre beskyttelsen af institutionens interesser for så vidt angår tavshedspligten om forhandlingerne.«

Faktiske omstændigheder

- 5 Med henblik på oprettelsen af det indre marked og på at sikre beskyttelsen af folkesundheden og dyresundheden har Fællesskabet truffet en række foranstaltninger, herunder Rådets beslutning 90/424/EØF af 26. juni 1990 om visse udgifter på veterinærområdet (EFT L 224, s. 19), som ændret ved Rådets beslutning 94/370/EF af 21. juni 1994 (EFT L 168, s. 31), der bl.a. fastsætter de nærmere vilkår for Fællesskabets finansielle deltagelse i programmer for udryddelse af visse dyresygdomme.

- 6 I henhold til artikel 3, stk. 2, i beslutning 90/424 får den pågældende medlemsstat finansielt tilskud fra Fællesskabet til udryddelse af dyresygdomme på betingelse af, at de umiddelbart trufne foranstaltninger i det mindste omfatter isolering af bedriften, så snart mistanken om sygdommen opstår, og at der efter den officielle bekræftelse af denne træffes visse foranstaltninger, der er defineret i den pågældende artikel.

7 Artikel 9 i beslutning 90/424 har følgende ordlyd:

»1. Fællesskabet foretager i samarbejde med de kompetente nationale myndigheder kontrol på stedet for ud fra et veterinærmæssigt synspunkt at sikre anvendelsen af de vedtagne foranstaltninger.

2. Medlemsstaterne tager alle de nødvendige skridt til at lette denne kontrol og især at sørge for, at de sagkyndige på begæring kan få alle de oplysninger og dokumenter, der er nødvendige for at kunne vurdere, om aktionerne gennemføres.«

8 I 1997 blev der konstateret tilfælde af klassisk svinepest i forskellige produktionsområder i Nederlandene. Det blev hurtigt fastslået, at flere hundrede besætninger var ramt af sygdommen.

9 Den 3. marts 1997 udstedte Kommissionen forordning (EF) nr. 413/97 om undtagelsesforanstaltninger til støtte for markedet for svinekød i Nederlandene (EFT L 62, s. 26). I henhold til denne forordning blev de nederlandske myndigheder bemyndiget til at yde støtte, hvoraf 70% skulle afholdes over Fællesskabets budget.

10 Efter en kontrol, som Kommissionen foretog i august 1997, udarbejdede inspektionsgruppen et dokument, der indeholdt dens konstateringer og forslag. Rapporten var betegnet »Rapport om en inspektion — bekæmpelse af klassisk svinepest i Nederlandene i 1997 — undersøgelse af udgifterne i forbindelse med

kontrolforanstaltningerne vedrørende den tekniske og finansielle gennemførelse« (herefter »rapporten« eller »inspektionsrapporten«).

- 11 Under henvisning til beslutning 90/424, navnlig dennes artikel 3, vedtog Kommissionen den 15. december 1997 beslutning 98/25/EF om finansielt tilskud fra EF i forbindelse med bekæmpelsen af klassisk svinepest i Nederlandene (EFT 1998 L 8, s. 28).

- 12 I medfør af beslutning 98/25 fik Nederlandene udbetalt et første forskud på 31,3 mio. ECU, der udgjorde erstatning til ejerne af de 195 første bedrifter, der var ramt af sygdommen, idet beløbet blev udbetalt mod forelæggelse af dokumentation. I øvrigt fremgår det af femte betragtning til beslutningen, at det er »blevet besluttet at yde et første forskud uden at foregribe den endelige beslutning om det samlede antal tilskud og eventuelle nedsættelser«. I henhold til syvende betragtning til beslutning 98/25 ville der også senere kunne ydes finansielt tilskud til andre ejere af smitteramte dyr, afhængigt af Kommissionens undersøgelse af, om Fællesskabets veterinærregler og betingelserne for ydelse af finansielt tilskud fra EF var opfyldt.

- 13 Ved skrivelse af 7. august 1998 fremsatte sagsøgeren over for Kommissionen en begæring om aktindsigt i rapporten.

- 14 Da begæringen ikke blev besvaret, fremsatte sagsøgeren ved skrivelse af 5. oktober 1998 til Kommissionens generalsekretær en bekræftende begæring som omhandlet i artikel 2, stk. 2, i afgørelse 94/90.

15 Ved skrivelse af 17. november 1998 (herefter »den anfægtede afgørelse«) meddelte Kommissionens generalsekretær afslag på sagsøgerens bekræftende begæring. Skrivelsen havde følgende ordlyd:

- »1. En offentliggørelse af den nævnte rapport kunne skade beskyttelsen af offentlige interesser (navnlig inspektioner og undersøgelser).

Kommissionens arbejde med inspektion af den klassiske svinepest i Nederlandene er endnu ikke afsluttet, og der er løbende kontakter mellem Kommissionen og den berørte medlemsstat. Dette arbejde bør udføres i en atmosfære præget af gensidig tillid. Desuden drejer den rapport, De har begæret aktindsigt i, sig om formodede overtrædelser af fællesskabsretlige bestemmelser. Dette må undersøges nærmere, og en offentliggørelse af rapporten kunne være til skade for en retslig procedure, der måtte blive indledt.

2. I øvrigt kunne en offentliggørelse af rapporten skade beskyttelsen af forretningshemmeligheder, idet rapporten indeholder detaljerede oplysninger om udtrykkeligt nævnte bedrifter.«

16 Efter den anfægtede beslutning vedtog Kommissionen beslutning 1999/18/EF af 22. december 1998 om et supplerende EF-tilskud til udryddelse af klassisk svinepest i Nederlandene (EFT 1999 L 6, s. 18). I henhold til beslutningen kunne Nederlandene få udbetalt et supplerende tilskud som EF-tilskud. Det fremgår af beslutningens artikel 1, at tilskuddet udbetales »uden at foregribe den endelige beslutning om den samlede finansielle støtte og eventuelle nødvendige korrektioner«.

- 17 I tredje og fjerde betragtning til beslutningen var det også understreget, at »Kommissionen [var] i gang med at efterprøve, om alle EF's veterinærregler [var] blevet overholdt i samtlige tilfælde, og om alle betingelser for ydelse af Fællesskabets tilskud [var] blevet opfyldt«, og at »Nederlandene... bl.a. i lyset af de bemærkninger, der [var] fremsat af Kommissionens tjenestegrene [på det pågældende tidspunkt] [skulle gennemføre]... en supplerende kontrol af, om de anmeldelser, dette land [havde] indgivet til Kommissionen, [opfyldte] kravene i beslutning 90/424/EØF«.

Retsforhandlinger

- 18 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 21. januar 1999 har sagsøgeren herefter anlagt denne sag.
- 19 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Første Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.
- 20 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 14. april 2000.

Parternes påstande

- 21 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

22 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Realiteten

Første og andet anbringende: tilsidesættelse af afgørelse 94/90 og af EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF)

Parternes argumenter

— Undtagelsen vedrørende beskyttelsen af offentlige interesser (inspektioner og undersøgelser)

23 Sagsøgeren har anført, at Kommissionen har tilsidesat afgørelse 94/90, idet den har bragt undtagelsen vedrørende beskyttelsen af offentlige interesser i anvendelse.

- 24 Den første omstændighed, Kommissionen har påberåbt sig i den anfægtede afgørelse, nemlig at der i inspektionsperioden måtte opretholdes en atmosfære præget af gensidig tillid over for Nederlandene, beror ifølge sagsøgeren på en faktisk vildfarelse. Sagsøgeren har i denne forbindelse nærmere anført, at undersøgelsen var afsluttet på det tidspunkt, hvor den anfægtede afgørelse blev truffet, og at der derfor ikke længere var tale om samråd med Nederlandene. Allerede i november 1998 havde Kommissionens talsmand i øvrigt erklæret, at der som en sanktion var truffet beslutning om at nedsætte det oprindeligt ydede EF-tilskud med 25%.
- 25 Ifølge sagsøgeren er det ikke relevant, at den procedure, der fører til vedtagelsen af en beslutning om, hvilket beløb der skulle ydes Nederlandene, ikke var afsluttet. Selv om det ikke bestrides, at der endnu ikke er vedtaget en sådan beslutning, er den eneste relevante omstændighed, at den inspektion, der var baggrunden for rapporten, faktisk var afsluttet.
- 26 For så vidt angår den anden omstændighed, Kommissionen har påberåbt sig til støtte for, at undtagelsen kan bringes i anvendelse, nemlig risikoen for, at en offentliggørelse vil kunne være til skade for en eventuel retslig procedure, har sagsøgeren anført, at dette også er ubegrundet, idet den berørte medlemsstat allerede rådede over inspektionsrapporten, og at det var almindelig kendt, at der var uoverensstemmelser mellem den pågældende stat og Kommissionen. De nederlandske myndigheder har i øvrigt meddelt afslag på den begæring om aktindsigt i inspektionsrapporten, sagsøgeren havde fremsat, idet de påberåbte sig en instruks fra Kommissionen.
- 27 Sagsøgeren har tilføjet, at det fremgår af Rettens dom af 5. marts 1997 (sag T-105/95, WWF UK mod Kommissionen, Sml. II, s. 313, præmis 64), at Kommissionen ikke blot kan påberåbe sig, at der eventuelt vil blive indledt en traktatbrudsprocedure som begrundelse for ikke at give aktindsigt i samtlige dokumenter, der er opregnet i en begæring fra en borger. Den blotte mulighed for, at der vil blive indledt en traktatbrudsprocedure, kan ikke påberåbes i et tilfælde, der udelukkende drejer sig om kontrol af Fællesskabets udgifter. I den foreliggende sag vil den eneste mulige negative følge for Nederlandene af en sådan kontrol være, at visse udgifter nægtes finansieret i forbindelse med proceduren om endelig afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter, der er finansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL).

- 28 Endelig kan det ifølge sagsøgeren ikke hævdes, at henvisningen i den anfægtede afgørelse til »formodede overtrædelser« også kan betyde, at private kan have begået sådanne overtrædelser. Afgørelsen omhandler ifølge sagsøgeren kun private i relation til den påståede beskyttelse af deres forretningshemmeligheder.
- 29 Kommissionen har indledningsvis understreget, at hver enkelt af de påberåbte obligatoriske undtagelser i sig selv er tilstrækkelig til, at der kan nægtes aktindsigt i rapporten. Sagsøgeren vil følgelig kun kunne få medhold i sagen, såfremt det måtte blive fastslået, at Kommissionen med urette har påberåbt sig de to undtagelser.
- 30 For så vidt angår undtagelsen vedrørende beskyttelsen af offentlige interesser har Kommissionen anført, at den måtte bringes i anvendelse i den foreliggende sag, eftersom det dokument, sagsøgeren begærede aktindsigt i, var direkte forbundet med en inspektion. Kommissionen har navnlig fremhævet, at formålet med den pågældende inspektion var at sikre, at de nederlandske myndigheder havde foretaget en korrekt gennemførelse af sundhedsmæssige foranstaltninger, der delvis skulle finansieres over Fællesskabets budget, eller som Fællesskabet var anmodet om at yde tilskud til. Ifølge Kommissionen måtte hensynet til beskyttelsen af offentlige interesser forudsætte, at der blev sikret en uforstyrret afvikling af den procedure, der skulle føre til vedtagelsen af en beslutning om, hvorvidt udgifterne skulle afholdes over Fællesskabets budget, eller om der skulle indledes en traktatbrudsprocedure.
- 31 Ifølge Kommissionen fremgår det således af retspraksis, at medlemsstaterne har ret til at forvente af Kommissionen, at den beskytter hensynet til fortrolighed for så vidt angår dokumenter vedrørende inspektioner, selv når der er forløbet en vis tid, efter at de pågældende undersøgelser er afsluttet (jf. dommen i sagen WWF UK mod Kommissionen, præmis 63 og 64). Det samme må gøre sig gældende, når en inspektion ikke i første række har til formål at fastslå overtrædelser med henblik på, at der indledes en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 169 (nu artikel 226 EF), men at få fastlagt, om visse udgifter kan afholdes over Fællesskabernes budget. Ifølge Kommissionen er der således en snæver forbindelse mellem en traktatbrudsprocedure og kontrollen med udgifter, som Kommissionen afholder, idet en sådan kontrol både kan udføres derved, at der indledes en procedure i henhold til traktatens artikel 169, og i forbindelse med afslutningen af EUGFL-regnskaberne. Det princip, der er opstillet i dommen i

sagen WWF UK mod Kommissionen, må også finde anvendelse i den foreliggende sag, ikke mindst fordi beslutningsprocessen med hensyn til, hvilke konsekvenser der kunne følge af inspektionen, endnu ikke var afsluttet på det tidspunkt, hvor den anfægtede afgørelse blev truffet.

- 32 Endelig har Kommissionen gjort gældende, at de »formodede overtrædelser« af fællesskabsretten, der er omtalt i den anfægtede afgørelse, ikke kun og i det væsentlige omhandler de overtrædelser, der må tillægges Nederlandene, men også dem, der vedrører private. Rapporten indeholder således oplysninger om enkelte bedrifter og bemærkninger vedrørende de foranstaltninger, der er truffet i forskellige bedrifter. En offentliggørelse af rapporten ville derfor kunne være forstyrrende, når de nederlandske myndigheder skal træffe foranstaltninger, og for forløbet af nationale procedurer.

— Undtagelsen vedrørende beskyttelsen af forretningshemmeligheder

- 33 For så vidt angår anvendelsen af denne undtagelse har sagsøgeren for det første anført, at den anfægtede afgørelse er utilstrækkeligt begrundet. I afgørelsen hedder det, at rapporten indeholder detaljerede oplysninger om udtrykkeligt nævnte enkeltbedrifter, der opdrætter svin, men afgørelsen burde ifølge sagsøgeren have indeholdt en præcisering af arten af de pågældende oplysninger.
- 34 Ifølge sagsøgeren er den anfægtede afgørelse under alle omstændigheder i strid med afgørelse 94/90. Begrebet »forretningshemmeligheder« må omfatte oplysninger vedrørende en virksomheds kommercielle aktiviteter. Sådanne oplysninger må imidlertid ikke forekomme i inspektionsrapporten. Da formålet med inspektionen var at kontrollere, om de foranstaltninger, de nederlandske myndigheder havde truffet med henblik på at bekæmpe svinepesten, var effektive, burde oplysningerne vedrørende virksomhederne i den berørte sektor udelukkende dreje sig om, hvorledes de havde gennemført de pågældende foranstaltninger.

- 35 Selv om det antages, at rapporten måtte indeholde oplysninger, der kan kvalificeres som forretningshemmeligheder, kan dette ifølge sagsøgeren ikke begrunde, at der meddeles afslag på aktindsigt i hele rapporten. Det er således tilstrækkeligt, at navnene på de bedrifter, der er nævnt i rapporten, gøres ulæselige. Herefter vil der ikke være risiko for, at de berørte virksomheder kan identificeres, når det tages i betragtning, at antallet af bedrifter i Nederlandene, der opdrætter svin, udgør ca. 10 000.
- 36 Sagsøgeren har fremhævet, at Kommissionen ganske vist ikke var forpligtet til at undersøge, om den kunne eller skulle give sagsøgeren aktindsigt i en version af rapporten, som indeholder passager, der er gjort ulæselige, eftersom Kommissionen også påberåbte sig en anden undtagelse, nemlig undtagelsen vedrørende beskyttelsen af offentlige interesser. Såfremt Retten imidlertid måtte finde, at Kommissionen med urette har påberåbt sig undtagelsen vedrørende beskyttelsen af offentlige interesser, og at rapporten faktisk indeholdt forretningshemmeligheder, måtte det påhvile Kommissionen at undersøge, om sagsøgeren skulle have delvis aktindsigt i rapporten.
- 37 Kommissionen har først anført, at det af afgørelsen med tilstrækkelig klarhed fremgår, hvorfor oplysningerne i rapporten ikke må offentliggøres. Der er tale om forretningshemmeligheder, der vedrører udtrykkeligt nævnte bedrifter. Når henses til formålet med rapporten, må de pågældende oplysninger vedrøre antallet af dyr, der er slået ned, det beløb, der er udbetalt i erstatning, og eventuel manglende overholdelse af nærmere angivne forpligtelser. Ifølge Kommissionen er det derfor i den foreliggende sag berettiget, at den har bragt undtagelsen vedrørende beskyttelsen af forretningshemmeligheder i anvendelse subsidiært.
- 38 For så vidt angår argumentet om, at Kommissionen burde have udleveret en ikke-fortrolig version af rapporten, har Kommissionen anført, at det ud fra de konkrete omstændigheder ikke var nødvendigt at undersøge, om der kunne gives delvis aktindsigt, idet der af andre grunde måtte nægtes aktindsigt i hele dokumentet.

Rettens bemærkninger

- 39 Indledningsvis bemærkes, at den adfærdskodeks, der er vedtaget i henhold til afgørelse 94/90, indeholder to kategorier af undtagelser fra retten til aktindsigt i Kommissionens dokumenter. Den første kategori, hvis ordlyd er bindende, omfatter de »obligatoriske undtagelser«, som tilsigter at beskytte interesserne for tredjemand eller for offentligheden som sådan. Den anden kategori, hvis ordlyd er fakultativ, vedrører derimod institutionens interne forhandlinger, og det er alene institutionens interne interesser, der her er involveret (jf. dommen i sagen WWF UK mod Kommissionen, præmis 60).
- 40 Det må i denne forbindelse understreges, at ligesom Kommissionen på én gang kan påberåbe sig en undtagelse henhørende under den første kategori og en undtagelse henhørende under den anden kategori som begrundelse for at afslå at give aktindsigt i dokumenter, den ligger inde med (jf. dommen i sagen WWF UK mod Kommissionen, præmis 61, og, for så vidt angår Rådet, Rettens dom af 17.6.1998, sag T-174/95, Svenska Journalistförbundet mod Rådet, Sml. II, s. 2289, præmis 114), kan Kommissionen også være foranlediget til på én gang at påberåbe sig flere undtagelser, der henhører under den første kategori. Det kan således ikke udelukkes, at en offentliggørelse af visse dokumenter kunne skade såvel offentlige interesser som særlige interesser for tredjemand.
- 41 I den foreliggende sag er den anfægtede afgørelse, hvorved sagsøgeren meddeltes afslag på aktindsigt i en inspektionsrapport fra Kommissionen, baseret på en kombineret anvendelse af to obligatoriske undtagelser vedrørende beskyttelse, den ene af offentlige interesser, den anden af forretningshemmeligheder.
- 42 Da der er tale om en begæring om aktindsigt i ét og samme dokument, må der herefter tages stilling til, om Kommissionen med føje kunne påberåbe sig en af de to obligatoriske undtagelser til støtte for ikke at give aktindsigt, idet de i henhold til afgørelse 94/90 hver for sig er tilstrækkelige til at begrunde et afslag på aktindsigt.

- 43 I relation til den første af de påberåbte undtagelser, der vedrører beskyttelsen af offentlige interesser, bemærkes, at blandt de tilfælde, der er omfattet af denne undtagelse, nævnes der i adfærdskodeksen udtrykkeligt dokumenter, der vedrører »inspektioner og undersøgelser«.
- 44 Det må fastslås, at det dokument, sagsøgeren har begæret aktindsigt i, faktisk vedrører sådanne aktiviteter. Det er ubestridt, at dokumentet er en inspektionsrapport, der er udarbejdet af Kommissionen på grundlag af en kontrol foretaget i Nederlandene i medfør af artikel 9 i beslutning 90/424 med henblik på at sikre, at de i beslutningen fastsatte foranstaltninger med henblik på at udrydde klassisk svinepest var blevet truffet.
- 45 Det forhold, at det omtvistede dokument vedrører inspektioner, kan imidlertid ikke i sig selv begrunde, at den påberåbte undtagelse bringes i anvendelse. I henhold til retspraksis skal undtagelser fra retten til aktindsigt i Kommissionens dokumenter, der er omfattet af afgørelse 94/90, fortolkes og anvendes indskrænkende (jf. Domstolens dom af 11. januar 2000, sag C-174/98 P, Nederlandene og van der Wal mod Kommissionen, Sml. I, s. 1, præmis 27).
- 46 Det tilkommer herefter Retten at tage stilling til, om Kommissionen i den foreliggende sag har foretaget et fejlskøn ved at antage, at en offentliggørelse af rapporten kunne skade beskyttelsen af offentlige interesser.
- 47 Det må i denne forbindelse fremhæves, at den procedure, som den i rapporten omhandlede inspektion var et led i, endnu ikke var afsluttet, da den anfægtede afgørelse blev truffet, dvs. den 17. november 1998. På det tidspunkt havde Kommissionen kun truffet en enkelt beslutning vedrørende de tilskud fra Fællesskabet, der skulle ydes Nederlandene. I henhold til beslutningen kunne der ydes et første forskud til Nederlandene, uden at den endelige beslutning om det samlede antal tilskud og eventuelle nedsættelser herved var foregrebet. Den afhang af resultatet af de undersøgelser, der stadig skulle foretages (jf. ovenfor i præmis 12).

- 48 Selv om den særlige inspektion, der var baggrunden for den rapport, sagsøgeren begærede aktindsigt i, var afsluttet, er forholdet dog det, at Kommissionen den 17. november 1998 fortsat udførte »inspektioner og undersøgelser« med henblik på at sikre, at alle Fællesskabets veterinærregler var blevet overholdt, og at de nødvendige betingelser for at yde et finansielt tilskud var opfyldt. Dette blev bekræftet ved beslutning 1999/18, hvorefter Nederlandene kunne få udbetalt endnu et forskud. Selv om denne beslutning er truffet efter den anfægtede afgørelse, understreges det i beslutningen, at Kommissionen fortsat foretog kontrol (jf. ovenfor i præmis 17).
- 49 Kommissionen har herefter med rette kunnet antage, at en fortsættelse af de inspektioner, der skulle foretages i Nederlandene, måtte tilsige, at den rapport, sagsøgeren havde begæret aktindsigt i, ikke blev offentliggjort, således at der kunne opretholdes et klima med den gensidige tillid, der er en nødvendig forudsætning for en uforstyrret afvikling af en sådan procedure.
- 50 Kommissionen må herefter frifindes, hvorved bemærkes, at det er ufornuddent at tage stilling til, om afslaget på aktindsigt i rapporten også er berettiget som følge den anden obligatoriske undtagelse, Kommissionen har påberåbt sig, nemlig undtagelsen vedrørende beskyttelsen af forretningshemmeligheder.

Sagens omkostninger

- 51 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da det sagsøgende selskab har tabt sagen, bør det i overensstemmelse med Kommissionens påstande pålægges at betale Kommissionens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Afdeling)

- 1) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**
- 2) **Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.**

Vesterdorf

Vilaras

Forwood

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. september 2000.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident